

Костик, мама, Люба, тато...

Коли Любов Тростянчук вперше побачила майбутнього чоловіка, то якась невидима сила підштовхувала руку поглядати його чоло. Зусиллями волі стрималася. Це згодом вона куйовдитиме йому волосся, вдвлятиметься в очі і слухатиме монологи всіляких охоронців моралі, котрі дорікатимуть їй. А за що? – мабуть, і самі не могли втямити. Ймовірно, кожен керувався не серцем, а холодними чужими трафаретними настановами, написаними не для людей, а для бездушних роботів.

Втім, сила ніяких наказів і статутних вимог не могла загасити іскру кохання, що спалахнула між телефоністкою Любою Тростянчук і командиром військової частини підполковником Костянтином Целковським. Справжня любов не зважає на ранги, звання та субординацію. Вона визнає лише один закон – глибину почуттів і щирість намірів. Підлегла і командир покохали одне одного тоді, коли за плечима в обох були два розірвані шлюби, два сини і... духовна порожнеча, яку кожен волів заповнити сильним і світлим почуттям.

Уродженець Краснодару Костянтин Целковський у сімдесяти роках встиг відслужити строкову військову службу у групі радянських військ в Німеччині, брав участь у подіях в Чехословаччині 1968 року. Після закінчення курсів молодших лейтенантів та військового училища на різних офіцерських посадах служив у Польщі, Чехословаччині, на Далекому Сході, в Казахстані і, нарешті, доля привела у Рівне. Якраз там і зустрілися молодший сержант Любов Тростянчук та Костянтин Целковський, донеслями покохавши одне одного...

Коли подружжя зареєструвало шлюб, то пристрасні з приводу стосунків командира частини і його підлеглої поволі вщухли. Люди зрозуміли, що ця пара – від Бога, а не від звичайних людських заздощів. Свідчення цьому – у 38 років Любов Арестівна народила синочка Костю, а у 40! – дочечку Любу. Ще один немаловажний штрих: сини Сергій та Анд-

КЛАВ ПОКОСИ ПІДПОЛКОВНИК

рій від попередніх шлюбів виховувалися у сім'ї Целковських. Такому родинному гурту було тіснувато у рівненській квартирі, тож знімали помешкання у Тайжурах Рівненського району: тут завели господарство, бо на зарплату вижити було не просто, тим більше, що Сергій і Андрій стали студентами. Ще один плюс тайкурсського періоду життя – благодатний вплив на дітей свіжого повітря і сільської природи.

***

Коли Целковські пішли у відставку, то отаборилися у Стоморгах. Адже Любов Арестівна – уродженка Малих Дорогостаїв, тож відгукнулася на поклик землі дитинства. А ще доброзичливі поради голови місцевого сільгоспідприємства Миколи Романюка поманили у ріднокрай. Мовляв, після служби беріть землю – не прогадаєте. Так і вчинили. У Стоморгах навіть залили фундамент під новий будинок, але задумів не здійснили. Гальмували їх безперспективність хуторця – люди звідти вижджали. Тож і колишні військові захотіли купити будинок. Шукали довбенько, а реальною виявилася пропозиція приятеля Сергія Черепушка, котрий порадив придбати глиняну хатину у Добрятині. Власне, спокусила не стільки оселя, а її місцезнаходження: на горбочку, де її оточував колгоспний сад.

Зі стоморгівським періодом життя пов'язана така весела історія. Кума Целковських, дізнавшись, що вони поселилися у Стоморгах, ніяк не могла второпати, як там можна жити. Жінка дивувалася недарма, адже назву населеного пункту переклала буквально: сто трупарень...

***

У Добрятині, в райському куточку новосели розгорнули широкомасштабну реконструкцію: замінили стіни в хаті, збудували веранду, гараж, хлів, зерносклад. Взявся Костянтин Семенович зводити і російську "баню", але поки що справа до "квітки" не дійшла. Водночас обробляли восьмигектарну площу землі. Вирощували пшеницю, озимий ячмінь, ріпак, гірчицю, гречку, житницю. Це така зернова культура, яка може вродити по 100 з лишком центнерів з гектара. Втім, і зараз добрятинські фермери культивують зернові, хоча вирішили господарські акценти поставити на цукрові буряки.

Фермери-початківці уміли вчитися у колег-односельчан, котрі не відмовляли ні порадами, ні технікою. І тепер, коли Целковські стали на ноги, вони зі щирою вдячністю згадують безкорисливих добрятинських фермерів Ярослава Шевчука, Володимира Володимирця, братів Черепушків, Володимира Гречанюка. Втім, усіх альтруїстів, котрі відгукнулися на прохання, не перелічити. Адже у селі 56 тракторів, 12 зернозбиральних комбайнів, 8 вантажних автомобілів. І до багатьох власників цієї техніки доводилося звертатися.

Нині Целковські придбали трактор Т-16 та весь причіпний сільгоспінвентар. Сімейство навело ділові стосунки із партнерами із рівненського товариства „Західнассіння“. Цього року вирощували

солодкі корені на п'ятигектарній... Спробували внести гербіциди, то боротьба з бур'янами була безкомп'ютерною і результативною. До роботи чалися Люба і Костя. Звісно, ніхто примушував, але діти виховані та подекуди у трудовому завзятті і можуть фору дати...

***

Нині Целковські почуваються вно не тільки на землі, а й на всіх похах долі. Армієцький гарт дається в в усьому: лад і порядок у сім'ї, подарстві. Втім, так і має бути. Можливо, вишній віддячує подружжю за вірність і працелюбність. Любов Костик успішно навчаються у НДІ Добрятинській одинадцятирічці, зяються на комп'ютерних курсах у райрі, а ще татко щотижня возить їх „лямами“ у музичну школу. Андрій за вище військове училище і служити в Остріві. Йому з дружиною лелекає дарувати двоє гарненьких синочків, коли Сергія віддавали у прийому „перезвою“ передали пса Синка. Собака довго на новому місці не вибував, шарпався на ланцюгу, тож господарі відпустили його у Добрятин. Тим він поводив себе спокійно, а тоді поїхав назад в Остріїв. Так і бігає п'ять років сватів з Острієва до сватів у Добрятині. Родина навіть використовує Синка чотириноного листоношу. Мабуть, когось не образити, собака вірно слухав усіх, хто до нього по-людськи ставився.

Зрештою, щирість, гуманність, доброзичливість і порядність сім'ї Целковських не тільки у Добрятині. Річ про що поруч з їхнім помешканням навколишніх сіл залишають коментарі, яким згодом дає приклад родина фермерів. Тож дехто дивується багаточисленному притулку милоти для звірят. І не втямки їм, що думка щедрості родини „полковника“, яка виховує Костянтина Семеновича добрим, вистачить на всіх. У цьому не разово переконувалася громада.

Віталій ТАРА

Дякуємо мамі й татові Целковських так ба